

Giới thiệu Hoàn Hồn

Convert: Răng Khềnh – TTV

Edit: Sulfur

Đôi dòng tâm sự:

+ Đây là một truyện ngắn khá hay và cảm động, một góc nhìn khác của truyện xuyên không. Kết thúc theo mình nghĩ là HE hoặc GE. Thật sự đây là một câu chuyện rất đáng đọc, không nên bỏ lỡ, có nét hao hao giống Minh Thê.

Ta nằm im trên giường, cơ thể yếu ớt đến cực hạn, ngay cả việc mở mắt cũng không làm được.

Ta biết... mình sắp chết. Thân thể của ta vốn bị nội thương, lại có thể may mắn kéo dài sinh mệnh suốt năm năm cũng đã là kì tích. Thế nhưng, ta thật sự không cam lòng, ta không cam lòng cứ như vậy mà ra đi. Bởi lẽ, ta còn chưa sinh cho hần một đứa con, đứa con của hần và ta. Ta biết hần thích trẻ con, chỉ tiếc là nhiều năm trước đây ta bị thương nặng, ngay cả nguyện vọng nhỏ nhoi này cũng dần trở thành ước mơ xa vời, không thể nào thực hiện được.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Ta nằm im trên giường, cơ thể yếu ớt đến cực hạn, ngay cả việc mở mắt cũng không làm được.

Ta biết... mình sắp chết. Thân thể của ta vốn bị nội thương, lại có thể may mắn kéo dài sinh mệnh suốt năm năm cũng đã là kì tích. Thế nhưng, ta thật sự không cam lòng, ta không cam lòng cứ như vậy mà ra đi. Bởi lẽ, ta còn chưa sinh cho hần một đứa con, đứa con của hần và ta. Ta biết hần thích trẻ con, chỉ tiếc là nhiều năm trước đây ta bị thương nặng, ngay cả nguyện vọng nhỏ nhoi này cũng dần trở thành ước mơ xa vời, không thể nào thực hiện được.

“Dậy rồi?” Hần ở bên cạnh ta, những ngón tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt ta, hơi ấm này khiến ta không thể nào kìm nổi những giọt nước mắt.

“Sao lại khóc.” Hần thở dài, nhẹ nhàng giúp ta lau đi giọt lệ còn đọng trên khóe mắt.

Ta khó nhọc mở mắt ra, những tia nắng chói chang bên ngoài cửa sổ tràn vào giúp ta nhìn rõ mặt hần. Vẫn là dáng người ấy, gương mặt anh tuấn, đôi mắt sâu thẳm, nhưng ta có nhìn đến bao nhiêu lần cũng không biết chán. Tay ta nâng lên, ngay lập tức bị tay hần bắt lấy, đưa lên mặt mình.

“Xin lỗi.” Cổ họng bông rạt như bị lửa đốt, ta khó khăn bật ra từng chữ, ngay cả chính mình cũng không nghe thấy. Nhưng, ta biết hần nghe được, nghe rõ là đằng khác, chỉ là hần vô như không biết. Hần quay mặt đi, nhận lấy bát thuốc từ tay nha hoàn bên cạnh.

“Uống thuốc này đi. Đại phu nói nàng chỉ bị nhiễm phong hàn, qua hai ngày sẽ ỏn.” Hần dịu dàng nói, sau đó nâng người ta lên, kê bát thuốc bên miệng ta. Ta biết hần đang gạt ta, mà cũng là gạt hần. Kỳ thật, trong lòng chúng ta đều hiểu được, rồi sẽ có một ngày cả hai sẽ phải đối mặt với sự thật này. Chỉ là không muốn nói trắng mọi chuyện ra, cho dù nói hết rồi, nhưng trong lòng vẫn lưu lại một chút hy vọng, hy vọng mong manh hơn cả làn khói.

Ta nghe lời hần uống hết bát thuốc đắng chát, sau đó lại bị hần đặt xuống giường.

“Nàng nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Hần ép góc chăn giúp ta. Ta gật đầu đáp lại.

“Chàng cũng mệt rồi, mau đi nghỉ đi.” Hần vốn là người thích sạch sẽ, yêu cầu hình thức bên ngoài lúc nào cũng phải tươm tất. Mà nay, quần áo trên người hần đều nhăn nheo, râu trên cằm đã mọc đen một mảnh.

“Không sao, ta muốn ở bên cạnh nàng.” Hần lắc đầu cự tuyệt.

“Chàng cứ như vậy, làm sao thiếp có thể an tâm đây.” Nước mắt ta lại theo khóe mắt trượt xuống. Ta rất ghét roi lệ, thế mà mấy ngày nay lại yếu ớt như một đứa trẻ, ngay cả ta cũng khinh thường chính mình.

“Nàng... haiz.” Cuối cùng, người đầu hàng lại là hần. Hần luôn yêu thương ta, chỉ cần là việc ta nói, cho dù vô lý đến đâu hần cũng sẽ thực hiện. Hần giúp ta dịch góc chăn lần nữa, đặt một nệm hôn lên trán ta, sau đó rời đi. Ta nhìn theo bóng dáng hần, nước mắt lại một lần nữa tràn mi. Chỉ là lần này ta không dám để cho hần phát hiện, bằng không, hần nhất định sẽ ở mãi bên cạnh ta không chịu rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Trong phòng lại trở nên tăm tối, bên ngoài cửa có bóng người đứng. Ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi, sức sống vừa mới phục hồi lại ban này giờ bay đi. Ta uể oải nhắm hai mắt lại, bắt đầu lâm vào trạng thái mơ hồ.

“Ông nói gì cơ, muốn ném tôi vào thi thể sắp chết của cô ta ư?” Đường như có một giọng nói giòn tan của cô gái vang lên ngay cạnh ta.

“Đây chẳng phải thân xác mà ngươi chọn sao?” Giọng nam già nua cất lên: “Gia thế tốt, dung nhan xinh đẹp, trẻ trung.”

“Nhưng mà cô ta đã thành hôn!” Cô gái kia nói với giọng chán ghét.

“Không phải ngươi nói muốn bước chân vào giang hồ, chẳng những võ công cao cường, phía sau còn có lực lượng lớn mạnh hậu thuẫn, giúp ngươi thu dọn tàn cuộc sao?” Ông già kia tiếp lời: “Cô gái này chẳng những là đệ nhất mỹ nữ võ lâm, mà còn là cung chủ của Tiêu Dao cung, môn hạ vạn người, ngay cả Hoàng đế cũng phải nể mặt ba phần. Hơn nữa, ngươi còn nói muốn gả cho mình chủ võ lâm không phải sao? Đó chính là tướng công của cô gái này. Người đàn ông như vậy, lẽ nào ngươi còn chưa hài lòng?”

“Ừ thì... cũng không tệ.”

“Ông, ông nhìn tôi như vậy làm gì! Được rồi, tôi nói thật. Hãn diện mạo tốt, anh tuấn lạnh lùng, lại còn dịu dàng, si tình. Tôi, tôi nhìn đến ngay người thi thể nào~”

“Được rồi, ngươi chắc chắn là cô gái này?” Ông lão kia lại hỏi.

“Đúng, chính là cô ấy.” Cô gái kia nói năng có vẻ miễn cưỡng, ngưng giọng điệu chứa đầy sự hưng phấn lẫn hài lòng không thể nào che giấu.

Nghe cuộc nói chuyện giữa bọn họ, ta đã đoán được đây là ý gì. Tá thi hoàn hồn, ta cho mượn thân xác, còn hồn phách là của cô gái kia. Nhưng mà, ta nực cười đến nỗi đi chiều lòng bọn họ ư? Ta mở to hai mắt không chút do dự. Đột nhiên cảm thấy cơ thể vô cùng thoải mái, có thể nhẹ nhàng đứng lên.

“Ngươi chỉ tạm thời cách hồn.” Ông lão kia dường như đã nhìn ra điểm nghi hoặc của ta, từ từ giải thích.

Nghe thấy thế, ta xoay người nhìn về phía bọn họ. Một già một trẻ, gương mặt ông lão trông phúc hậu, cả người còn mang theo tiền khí. Mà cô gái kia... tuổi còn trẻ, dung mạo bình thường, đang nép đằng sau ông lão, rõ ràng cô ta yếu đuối, nhưng vì có chỗ dựa nên nhìn ta chằm chằm như đang đánh giá một món hàng hóa. Tên tuổi của ta vang dội giang hồ đã nhiều năm, chưa từng có ai dám dùng ánh mắt như thế nhìn ta. Huống chi đây là một cô gái không biết tốt xấu, dám âm mưu chiếm đoạt thân thể ta và tướng công của ta.

“Ngươi đáng chết.” Ta lạnh lùng liếc cô ta một cái, định vận công hướng về phía cô ta, nhưng ta chợt khựng lại. Hiện giờ ta đang cách hồn, căn bản không thể sử dụng công lực. Mà ta, vốn không có khả năng giết chết cô ta...

“Tôi, tôi chết rồi.” Cô gái rụt cổ, cả người nép phía sau ông lão kia, nhỏ giọng nói thầm.

“Nữ thí chủ...” Ông lão mở miệng như muốn nói với ta điều gì đó nhưng lập tức bị ta ngắt lời.

“Ta biết ông muốn nói gì. Ông muốn mượn thân xác của ta, để cho cô gái kia hoàn hồn.” Ta vừa nói ra, thấy hai người kia gật đầu, trong lòng âm thầm cười lạnh.

“Nhưng mà, các người dựa vào cái gì.” Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng, hai người kia đều sững sốt.

“Cái gì?” Cô gái há hốc mồm kinh ngạc.

“Dựa vào cái gì ta phải đưa cơ thể của mình cho ngươi!”

“Cô sắp chết rồi.” Cô gái kia hét to, còn ông lão thì quay đầu đi, không dám đối mặt với ta.

“Ta sắp chết thì sao. Trên đời này ai mà chẳng chết, ta đã sớm nhận ra và cũng sớm chấp nhận. Nhưng mà, dựa vào cái gì ta phải giao thân xác của mình cho ngươi.”

“Dù sao cô cũng sắp chết, thân xác có lưu lại cũng không còn tác dụng.” Dưới ánh mắt chứa đầy phần hận của ta, cô gái kia sợ hãi run cầm cập. Ta thực vừa lòng, bởi vì, cô ta quả thật có sợ hãi. Sống ở độ tuổi này, ta đã sớm học được cách làm thế nào để người khác phải phục tùng, dè dặt trước bản thân mình.

“Nếu ta chết đi, thân xác của ta cũng sẽ được chôn vùi dưới đất. Đó là cơ thể ta, là thứ đã gắn liền với ta hơn mười năm. Dựa vào cái gì ta phải giao nó cho ngươi, dựa vào cái gì ta phải cho ngươi nương nhờ thân xác của ta để rồi cướp đi trái tim tướng công ta, ra lệnh cho môn hạ ta, hưởng thụ tất cả hạnh phúc mà ta phải đánh đổi rất nhiều mới có được! Ngươi dựa vào cái gì? Ngươi xứng đáng sao?” Ta phần nộ chất vấn.

Chương 3

Gia cảnh nhà ta vốn rất nghèo, ngay từ nhỏ ta đã không có cha mẹ, 5 tuổi bị bán vào kỹ viện, chịu biết bao nhiêu tủi nhục, đến năm 12 tuổi mới may mắn được một người phụ nữ có lòng tốt cứu ra, trở thành đồ đệ của bà. Ta cần rằng cố gắng từng ngày, chịu đựng biết bao gian khổ mới luyện nên bản lĩnh. Khi ta bước chân vào giang hồ, đã từng bị người si nhục là yêu nữ, từng bị người đuổi giết, từng bị người suýt hủy đi danh tiết. Ta vất vả lắm mới dùng thực lực để chứng tỏ bản thân mình, vất vả lắm mới có thể khiến trong mắt người đàn ông lạnh lùng kia có ta, đánh đổi bao nhiêu năm để hắn hiểu ta, yêu thương ta, khiến cho cuộc đời đầy cao ngạo của hắn có sự tồn tại của ta. Vậy mà giờ đây, ta lại vô duyên vô cớ đem tất cả cho người, một người ngu xuẩn không biết trời cao đất dày, yếu đuối vô năng! Người dựa vào cái gì! Người xứng đáng sao?

Người chưa từng nhìn thấy những tháng ngày gian khổ của ta, cũng chưa bao giờ trải qua những việc như vậy. Tất cả những gì của ta, người chưa bao giờ trải nghiệm, vậy mà chỉ vì một câu “Cô sắp chết” lại công khai tước đoạt tất cả những gì thuộc về ta, thay thế con người ta, hưởng thụ hạnh phúc mà ta khó khăn mới giành được! Ta không cam lòng, ta không cho phép! Cho dù phải hủy đi tất cả, ta cũng không dâng nó cho người!

“Aiz, việc gì người phải tự làm khổ mình như vậy.” Ông lão kia buông một tiếng than nhẹ, chậm rãi lắc đầu.

“Ông là thần tiên, lẽ ra ông phải biết tất cả những gì mà ta chịu đựng. Loại thần tiên các người chỉ biết ở trên cao mà thờ ơ lãnh đạm với thế gian. Lúc này, sao ông có thể làm ra việc tàn nhẫn như vậy!” Ta biết ông ấy hiểu ta, nhìn thấu tâm lòng ta. Ta thật sự không cam lòng, không cam lòng. Để chứng minh mình, ta đã tự tay hủy đi đứa bé, khiến cho cả đời này không thể có con. Vì cứu hắn mà ta bị trọng thương, mỗi ngày trôi qua đều là một kỳ tích. Sự đánh đổi của ta, làm sao có thể vô duyên vô cớ dâng cho người khác, làm sao có thể.

“Phản rồi, dù sao sau khi cô chết, thân thể này cũng là của tôi.” Cô gái kia nói thầm, giống như đã sớm biết hết tất cả, mặc dù còn sợ hãi ta, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên cố tự mãn.

“Ta sẽ không đồng ý!” Ta không thèm nhìn cô gái không biết lý lẽ kia, mà quay sang nhìn ông lão.

“Này! Ông phải giúp tôi giải quyết đó. Tôi bị các người hại chết ngoài ý muốn. Ông đã hứa là sẽ giúp tôi hoàn hồn.” Cô gái kia dùng tay chọc chọc thất lưng ông lão, ném cho ta một ánh nhìn đầy đắc ý.

“Aiz. Chuyện này, chuyện này...” Ông lão chần chờ, nhìn ta rồi lại nhìn cô gái đó.

“Tôi mặc kệ! Ông đã nói là sẽ cho tôi tùy ý lựa chọn. Tôi chọn người này!” Cô gái dường như đã nhìn ra nét do dự của ông lão nên càng lúc càng đắc ý. Cô ta chậm rãi đến bên cạnh ta, đi vòng quanh người ta.

“Ừm, ừm, không tồi, không tồi. Quả nhiên rất xinh đẹp.”

“Ai nha, cơ thể này ngay lập tức sẽ là của ta. Tiêu Dao cung ư? Hắc hắc, đệ nhất mỹ nữ võ lâm, còn có mình chủ võ lâm kia nữa... Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ chăm sóc hắn thật tốt.” Lúc cô gái nhắc đến tướng công của ta, gương mặt còn hơi ửng hồng, như thể đang nghĩ đến một chuyện tốt đẹp nào đó. Cô ta cho rằng tướng công sẽ là của cô ta ư? Loại người ngu muội này làm cho ta thấy ghê tởm. Ta nhìn cô gái ngu ngốc trước mắt, trong lòng dâng lên sát ý mãnh liệt. Giết ả đi...

Ta nâng tay, dùng tốc độ nhanh nhất hướng đến cổ ả, tay của ta bóp lấy cổ ả, chỉ dùng một chút lực cũng khiến ả rên rỉ đầy thống khổ.

“Đau quá!” Cô gái giãy dụa, “Ông già, mau thôi cứu tôi!”

“À đáng chết.” Ta ném cho ông lão một ánh mắt kiên định. Cho dù hờn phách tiêu tan, ta cũng muốn hủy đi đồ rác rưởi không biết tự lượng sức này.

“Người, người thật là...”

“Aiz!” Một tiếng thờ dài vang lên, sương trắng tràn ngập căn phòng, trước mắt ta hoàn toàn trống rỗng.

Chương 4

Ta tỉnh lại trong cơn đau đớn. Ta biết, đây sẽ là lần cuối cùng. Ta nhìn ánh mắt bi thương của hắn, trong đôi mắt còn có một chút gì đó ươn ướt. Hắn nói nam tử hắn đại trượng phu, đổ máu chứ không rơi lệ. Hắn nói hắn cũng sẽ không rơi lệ, cho dù đối mặt sinh tử. Nhưng giờ đây, hắn...hắn lại vì ta mà khóc, vì ta sắp ra đi, vì ta...

“Lần này...lần này...thiếp sợ sẽ phải xa chàng thật sự.” Ta khóc vì ai, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống làm cho hắn lau không kịp.

“Nàng...nàng sẽ không có việc gì.” Giọng nói của hắn bắt gặp nghẹn ngào, hai tay hắn ôm chặt lấy ta.

“Thiếp hy vọng chàng hạnh phúc, thiếp cứ ngỡ sẽ được ở bên chàng. Nhưng mà...nhưng mà...thực xin lỗi...thiếp không thể cho chàng một đứa con.”

“Ta không cần con, cả đời này ta chỉ cần nàng, cả đời này ta chỉ yêu nàng. Hứa với ta, nàng phải sống, phải sống...”

Ta lắc đầu, cười bất đắc dĩ. Ta luôn giữ lời hứa, ta đã hứa sẽ yêu hắn cả đời, sẽ không để hắn cô độc đến vậy. Nhưng lần này, ta sợ mình sẽ thất hứa.

“Mau chết đi.” Giọng nói chứa đầy vui sướng khi người khác gặp họa lọt vào tai ta. Ta nhìn về hướng phát ra tiếng nói, nhìn thấy một già một trẻ đứng cách giường không xa. Cô gái kia nhìn chăm chăm tướng công của ta, gương mặt lộ rõ vẻ si mê. Ta thật sự muốn phá hủy đôi mắt của ả, ta muốn giết chết ả. Ta không cam lòng, không cam lòng!

“Nàng, nàng làm sao thế? Đột nhiên sao lại kích động như vậy? Xin nàng, trăm ngàn lần đừng như vậy” Hắn vỗ về ta, muốn đặt ta xuống giường nhưng bị ta ngăn lại.

“Khi thiếp vừa chết, xin chàng hãy hóa thiêu thân thể này đi.” Ta cố gắng mở mắt, nói với hắn.

“Không!” Hắn đau khổ lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hồn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Hóa thiêu thi thể của thiếp, chỉ cần thiếp vừa dứt hơi, chàng hãy thiêu nó đi!” Ta nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của cô gái kia và cả ông lão bên cạnh, đột nhiên cảm thấy vui vẻ hẳn.

“Hãy thiêu thiếp thành tro rồi hòa vào làn gió, để thiếp được ở bên cạnh chàng.” Ta bấu víu tay áo của hắn, ép buộc hắn phải nhìn ta, nhìn ánh mắt chứa đầy kiên định của ta. Thiếp hy vọng chàng hạnh phúc, thiếp hy vọng chàng sẽ lại tìm được người mình yêu. Nhưng mà thiếp không thể dễ dàng tha thứ cho việc thi thể của mình bị người khác chiếm lấy. Đó là thứ thuộc về thiếp, thiếp phải mang nó xuống mồ.

“Khụ!” Ta phun một ngụm máu tươi, trong cơ thể đau đớn bỗng rất như bị lửa đốt.

“Hứa...hứa với thiếp...xin chàng...” Thiếp biết chàng đau khổ, nhưng thiếp thật sự không muốn việc này xảy ra.

“Được...được...ta...ta hứa với nàng...” Cuối cùng hắn vẫn chịu thỏa hiệp, vẫn hứa với ta.

“Thiếp...thật sự phải đi rồi. Nếu hồn phách quay về, chàng phải đốt nó đi, tuyệt đối không được để ở bên mình.”

Ta tựa vào ngực hắn, nằm im trong vòng ôm của hắn. Ta nhìn cô gái đang không ngừng mắng nhiếc ta với vẻ châm chọc, nuốt xuống hơi thở cuối cùng.

Lúc hồn rời khỏi xác, ta bị ông lão kia kéo về bên người, nhìn thấy cô gái kia bỏ nhà về phía thân thể ta, ta muốn ngăn cản nhưng bản thân đã sớm bị giam cầm. Ta phải chứng kiến ả thay thế ta sao? Không, ta không muốn!

Ta đau khổ nhìn thân xác vẫn còn hơi ấm kia dần khôi phục nhịp tim đập, nhìn thấy gương mặt dịu dàng vốn thuộc về ta hiện lên một nụ cười, nhìn thân xác kia sà vào lòng tướng công ta, nhìn bọn họ cùng ôm nhau một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hồn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

“Ta không muốn! Ta không muốn! Đó là tất cả những gì thuộc về ra, đó là của ta. Các người dựa vào cái gì mà để cô gái đó thay thế ta, dựa vào cái gì?” Ta bắt đầu giãy dụa, chịu đựng mọi đau đớn vì chống lại pháp thuật kim hãm của ông lão kia. Sức lực của ta càng lúc càng suy yếu, càng lúc càng yếu dần đi. Sau đó, ta nhìn thấy tướng công của ta đẩy cô gái kia ra.

“Ngươi là ai!” Hắn lạnh lùng quát, nhìn cô gái bị ngã không thể ngồi dậy với vẻ oán hận.

“Ta, ta là...” Cô gái ngu xuẩn kia ngay cả tên của ta cũng không biết mà đã muốn thay thế ta. Sắc mặt của ả trắng bệch, ngay lập tức khôi phục lại vẻ tươi tỉnh.

“Ta, ta bị mất trí nhớ...” ả làm ra vẻ đáng thương nói.

“Ta, ta chỉ nhớ mình đi qua một cây cầu, sau đó uống một bát canh gì đó...”

“Mạnh bà thang?” Hắn nhíu mày hỏi. Ta nhìn thấy ánh mắt ngập tràn vui mừng của cô gái kia thì cười nhạo lắc đầu. Cô ta cho rằng hắn sẽ tin sao? Đó là hắn có ý nói như vậy. Chỉ cần nhìn vào ánh mắt hắn, ta sẽ hiểu tất cả. Hắn đang lừa dối cô ta. Thật nực cười, có ai sau khi mất trí nhớ lại có thể nhớ mình đã bước qua cầu Nguyệt Hà. Kiểu nói dối như thế sẽ chẳng khiến ai tin cả, ta sẽ không, hắn cũng không, tất cả những ai có mặt trong phòng lẫn bên ngoài đều sẽ không tin ả.

“Đúng, đúng vậy, chính là canh đó. Nhưng mà, sau đó...sau đó có một vị tiên nói rằng ta không đáng chết...cho nên...cho nên ta đã trở lại...Chàng...chàng là chồng...à không...tướng...tướng công của thiếp...” Cô gái kia khó khăn đứng dậy, định sà vào lòng hắn lần nữa nhưng lại bị hắn tránh né.

“Nàng đã nói với ta rằng phải hóa thiêu thân xác này, hóa thành tro bụi đến bên cạnh ta.” Hắn nói.

“Không, không, không...Không thể được, thiếp vốn nghĩ như vậy nhưng...nhưng vì thiếp nghĩ mình sẽ chết. Nhưng bây giờ chẳng phải thiếp không chết sao? Thiếp không chết, cho nên...cho nên không cần nữa...”

“Nhưng, ta đã hứa với nàng sẽ hóa thiêu thân thể này. Nàng yêu ta, vậy thì hãy hóa thành tro bụi, tan vào làn gió và bay đến bên ta đi.” Lúc hắn nói những lời này, ánh mắt không nhìn cô gái trước mặt mà nhìn về từng góc ngách trong phòng. Ta biết, hắn đang nói với ta, là nói với ta.

“Thiếp đồng ý, thiếp đồng ý...” Ta không ngừng gật đầu, khóc rầm rức.

“Mà ngươi, ngươi đã thích thân xác này như vậy thì hãy cùng nó hóa thành tro đi.” Hắn vừa nói dứt lời, liền mang theo đám người hầu bước ra khỏi cửa.

“Không! Ta không muốn!” Cô gái điên cuồng đập cửa phòng nhưng không một ai đến mở. Những người trong phòng không một ai tin tưởng cô ta. Bọn họ đều hiểu, thân xác của ta đã bị yêu quái chiếm lấy. Sẽ không ai bằng lòng đến cứu cô ta, không một ai cả.

“Ông già, ông già. Ông mau đến cứu tôi đi, mau đến cứu tôi đi! Bọn họ muốn giết tôi, muốn giết tôi!” Cô gái bắt đầu tìm kiếm trong phòng nhưng chẳng tìm thấy chúng ta. ả lục tung mọi nơi nhưng chẳng một ai đến cứu mình. Ta ngẩng đầu nhìn ông lão bên cạnh. Ông ta vẫn giữ vẻ mặt hiền lành phúc hậu như vậy, ánh mắt dịu dàng, khóe môi hàm chứa một chút nét cười. Ông ta chỉ lẳng lặng nhìn với vẻ thương xót, ngoài ra chẳng làm gì.

Ngay sau đó, ngọn lửa cháy bùng lên, thiêu đốt cả căn phòng, đốt cả những khúc gỗ, chấn màn, và cả cô gái kia. Cô ta khóc lóc nức nở, vừa khóc vừa mắng, vừa xoay người, cuối cùng là im lặng.

Ta nhìn thấy ông lão đón nhận hồn phách của cô ta, còn nghe thấy những tiếng chửi rủa không cam lòng.

“Ông nói sẽ giữ nguyên hồn phách của tôi.”

“Ta đã cho ngươi hoàn hồn.”

“Nhưng tôi bị chết cháy, bị chết cháy rồi.”

“Việc này có liên quan gì đến ta?”

“Ông!”

“Ta đồng ý cho ngươi hoàn hồn. Ngươi muốn lựa chọn thân xác, ta cũng làm theo. Mọi nguyện vọng của ngươi ta đều đáp ứng, ngươi còn không hài lòng sao?”

“Tôi...tôi không cần! Tôi muốn sống, tôi muốn sống!” Cô gái bắt đầu khóc lóc, bắt đầu giãy dụa. Thế nhưng, Hắc Bạch Vô Thường đã đến đây. Bọn họ dùng dây xích trói cô ta lại, sau đó mang đi. Ta nhìn bọn họ dần xa, chợt giật mình vì sao bản thân vẫn còn ở nơi này.

“Ngươi chẳng phải đã hứa với hắn sẽ hóa thành tro, hòa vào làn gió bay đến bên hắn sao?” Ông lão kia nhìn ta, nói.

Ta ngẩng đầu kinh ngạc. Trong lòng đã liệu trước một chuyện nhưng không dám chắc.

“Hãy đi cùng hắn, mãi đến khi ngươi yên tâm hoặc là khi hắn chết, chúng ta sẽ đến đón ngươi.” Ông lão nở một nụ cười, gương mặt phúc hậu sười ầm trái tim ta.

“Tạ ơn tiên nhân...” Ta quỳ trên mặt đất, dập đầu bái lạy.

END

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.